

Hjerte overfor Smaafolk — det tvivler jeg ikke i mindste Maade om —, det vilde sikkert være muligt for ham og hans Meningsfæller at flytte deres Godgørenhed over paa andre Felter, f. Eks. over paa det Felt, der blev nævnt før, over paa de Børn, som endnu ikke gaa i Skole... (N. P. Jensen [Københavns 3die Valgkreds]: Dem sørge vi for ad frivillig Vej)... dog ikke i den Udstrækning, at der kan siges ikke at være Mangel til Stede.... (N. P. Jensen: Hvor skulde det være muligt at undgaa Mangler?).... Nej! Derfor møde vi ogsaa med vort Forslag, og nu er det ved det ærede Medlems egne Ord bevist, at der ikke er Mulighed for, at den private Godgørenhed kan magte Opgaven, og derfor maa det offentlige træde til. Det var det ærede Medlem, der erkendte det, og det er jeg glad over, thi det er ellers vanskeligt at faa dem, der ere varme Tilhængere af Godgørenheden, til at erkende det. Det ærede Medlem talte saa om de 31 Kommuner, som jeg havde sagt, men det ærede Medlem sagde endvidere, at der var foruden dem naturligvis en hel Masse andre, der støttede Bespisningen. Nej, det er netop kun i disse 31 Kommuner foruden København, at der findes Bespisningsforeninger, og kun i de 22 af disse Kommuner ydes der Tilskud til Bespisningsforeningerne, og vi have her i Landet 1,100 Kommuner. Der er altsaa et vidt Felt for Godgørenheden og et vidt Felt for de offentlige Foranstaltninger paa dette Omraade, og de tiltrænges utvivlsomt i høj Grad.

K. J. Møller: Saa vidt jeg har forstaaet, hersker der nogen Uoverensstemmelse i Opfattelsen af, hvad jeg har sagt med Hensyn til Statstilskuddet. Maa jeg have Lov til at gentage det. For saa vidt jeg kan huske Ordlyden af mine Udtalelser paa dette Punkt, sagde jeg omtrent saaledes: Hvorledes Kommunalbestyrelserne siden ville have at forholde sig med Hensyn til eventuel Refusion fra andre Kommuner, og hvorvidt og i hvilken Udstrækning der skal ydes Tilskud af Staten, maa naturligvis blive Genstand for nærmere Overvejelse her i Tinget og i et Udvalg. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forslaget her i nogen Grad har truffet det rette. Saaledes omtrent faldt mine Ord, jeg tør ikke paastaa, at det var ganske ordret.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning) gjorde en Bemærkning — jeg hørte ikke Bemærkningen helt, men

den er bleven mig refereret af et æret Medlem her i Salen —, hvori han sagde omtrent følgende: Jeg tror ikke, det kan hjælpe at gaa saa vidt nu — det er angaaende Bespisning af Børn, som ikke gaa i Skole —, det er jo meget godt, og jeg tror ogsaa, der er mange flere Børn, som lide Nød, men det kunne vi jo saa siden tage op. Saaledes omtrent skal det ærede Medlem have udtalt sig. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at naturligvis er det, jeg har fremholdt, i en vis Forstand at gaa videre, men man kan ogsaa sige, at det er ikke sikkert, at man derved gaar videre. Det er at arbejde paa et noget andet Grundlag, end de ærede Forslagsstillere have tænkt sig. De ville have Sagen til at være en Skolesag, omfattende Børn fra velhavende og mindre velhavende Hjem, og det kan altsaa blive en forholdsvis stor Foranstaltning, medens jeg vil have Bespisningen til at omfatte alle Børn, der virkelig trænge til Mad, enten de gaa i Skole eller ej. Jeg vil altsaa føre Hjælpen bort fra Skolen — ja den falder naturligvis dels indenfor Skolen, for saa vidt Børnene gaa i Skolen, dels udenfor Skolen. Man kan naturligvis sige, det er mere vidtgaaende, men man kan ogsaa sige, det er et andet Princip, idet jeg vil bygge paa et noget andet Grundlag.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Jeg vil kun overfor den ærede Ordfører gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om den Bespisning af Skolebørn, som her er Tale om, er optaget netop ad frivillig Vej. I Begyndelsen af Halvfemserne — tager jeg ikke fejl, var det i 1892 — oprettedes de københavnske Samaritaner, og omtrent samtidig dermed oprettedes den Forening, der bispiser Friskolebørn. Altsaa, det er netop Beviset for, at man fandt, at her var et Omraade, hvor den private Godgørenhed burde træde til, den traadte til og løste Opgaven. Naar jeg tilføjede, at den selvfølgelig ikke kan gøre alt, men at der kan være Mangler derved, gad jeg vide, om det kunde nytte, at Lovgivningen tog Sagen i sin Haand; der vilde aldeles uomtvistelig ogsaa være Mangler derved.

Naar det ærede Medlem og ogsaa det ærede Medlem, der sidst talte (K. J. Møller), talte om de Børn, der ere for smaa, som ikke gaa i Skole og ikke faa Mad der, saa hjælpes de ogsaa gennem Samaritanerne. Mødrene komme med deres smaa Børn, og naar de sige, at de have smaa Børn hjemme, som ingen Mad kunne faa, bliver Maden sendt hjem til dem.